

Westminster, el Parlament dels odiats

El primer ministre Tony Blair no està sol en la seua deriva política: a la majoria dels militants dels dos principals partits del Regne Unit els desagraden els seus líders.

“**N**o, no és completament segur que el nou líder laborista haja de ser per força Gordon [Gordon Brown, l'actual ministre d'Economia]”, murmura la persona que m'acompanya a taula. Falta un dia per a la cloenda del congrés anual del Partit Conservador i la fi, així, de l'estació de conferències del partit al govern i del de l'oposició que dominen l'escena parlamentària a Westminster. Aquest vespre sope amb un dels consellers de la diputada Sylvia Heal al restaurant Riverside de Vauxhall. Sylvia Heal, que el 2005 va passar el testimoni de la vicepresidència de la Cambra dels Comuns, ha estat, i hi pertany encara, al sector del partit més lleial al primer ministre Tony Blair. Aboque vi italià barat un cop darrere l'altre dins la copa de la meua 'font d'informació', però lamentablement arriba la nit sense que ens diga si el front *blairista* té preparada una candidatura alternativa al *chancellor* Brown. No hi haurà exclusiva, doncs.

Segons les prescripcions tècniques, falten prop de tres anys per als comicis generals, però Tony Blair abandonarà els despatxos de Downing Street abans que se celebri la propera conferència anual laborista, segons que va anunciar

a Manchester a final de setembre. Si la successió dins del Partit Laborista no ofereix confiança suficient i suport públic òbvi, el buit de poder que obre l'eixida de Blair exigirà la convocatòria d'eleccions properament. Aquesta és ara com ara no ja una previsió, sinó la realitat per la qual travessa la política de l'illa.

Més que desgast. Des de la terrassa del restaurant hom veu, rere les poderoses oficines de negocis de la Millbank Tower, la silueta del Parlament abans que el riu Tàmesi gire cap a l'est. A aquesta banda hi ha inflació baixa, interessos bancaris moderats, l'atur per sota del 5%. Les àrees no metropolitanes del país han experimentat també un notable creixement d'activitat i riquesa. El ministre d'Economia, Gordon Brown, ha demostrat, en aquests gairebé deu anys —és el *chancellor* que més temps ha estat al Govern ininterrompudament en la història política britànica—, que Margaret Thatcher i el seu partit mentien quan amenaçaven que la fixació d'un salari mínim (7,7 euros per hora) destruiria milions de llocs de feina. Ha estat precisament el contrari.

Brown, exrector de la Universitat d'Edimburg, va entrar a Westminster el 1987 amb Tony Blair, per ocupar tots dos escons amb el Partit Laborista. Hi treballaren de valent fins que els arribà l'hora d'accedir a la direcció del seu partit amb la mort inesperada del llavors líder John Smith. La llegenda assegura que en un altre restaurant, el Granita, ambdós pactaren que hi hauria una llista única, encapçalada per Blair, i que després d'un període prudencial Brown tindria el seu torn. Ja sabem que això no ha ocorregut. També sabem que només els fracassos de les intervencions militars al Pròxim Orient, seguint les passes del programa exterior nord-americà, han causat el refús contra Tony Blair. A la primeria

d'octubre han mort dos soldats britànics més a l'Afganistan, on els rebels talibans han recuperat la capacitat d'ofensiva. Els militants laboristes ja no suporten més el culpable que la imatge internacional del país aparega lligada a una guerra sentida àmpliament a Europa com “il·legal”, l'origen d'un conflicte global que ha incrementat la inseguretat a tot arreu.

El partit mateix s'enfronta amb una situació de decadència accentuada per la paradoxa de ser al govern i haver millorat amb èxit les expectatives de futur del Regne Unit. El Partit Laborista té 40,8 milions d'euros de deute. “Si fos una companyia en borsa, seria venuda perquè es troba en l'anomenada espiral mortal”, explica l'autor del bloc polític més llegit del país sota el nom fals de Guido Fawkes, “el seu deute creix, els beneficis minven i la *marca* és impopular”. La solució podria ser l'Unity Trust Bank, creat en col·laboració amb el Coop Bank i els sindicats. Tanmateix, els analistes econòmics ja han avisat del parany que significa que els fons de 4.500 milions d'euros de l'entitat provinguin en bona mesura de les butxaques sindicals, les quals es nodreixen al seu torn de fortes subvencions governamentals. John Ralf, assessor de finances corporatives, afirma que el partit “no podrà pagar les pensions del personal”.

Cameron, endavant? Per al Partit Conservador, les cartes també van mal dades. Scotland Yard entrevistarà aquest mes una dotzena de benefactors que han aportat un crèdit superior als 24 milions d'euros. Entre ells hi ha Robert Edminston, empresari de revenda de cotxes, al qual el departament d'Hisenda va impedir d'accedir a l'escó que els conservadors, els *tories*, li oferien a la Cambra dels Lords. David Cameron, el nou líder de la dreta, va qualificar la setmana passada el Centre de Donacions de Coleshill Manor, on la policia ha engegat les investigacions, com la branca comercial del partit. El secretari d'Exteriors *tory*, William Hague, va haver de córrer per matisar al periodista de la BBC Andrew Neil que “el Centre és part de la família conservadora, per dir-ho així, però legalment és independent.” Segons la Comissió Electoral, els conservadors han superat

Gordon Brown amb Tony Blair.

amb amplitud la barrera dels 1,65 milions d'euros de finançament exterior anual que imposa la llei.

David Cameron va entrar al Parlament l'any 2001 representant West Oxfordshire i aconseguí el lideratge del seu partit fa escassament deu mesos. Una trajectòria de vertigen que pretenen aturar des de les seues pròpies files, com s'ha demostrat durant el congrés de Bournemouth que finalitzava el 4 d'octubre. La vella guàrdia thatcherista, Lord Tebbit ("Lord Fàstic", en paraules del columnista del diari *The Guardian* Simons Jenkins), John Red-

wood i Edward Leigh han aprofitat cada minut davant els micròfons per clamar contra la traïció als valors *tories* i la urgència de llevar impostos, de reduir els serveis públics. Malgrat que ha augmentat en més de dotze punts la quantitat de votants potencials, el fet és que la militància *tory* no se sent còmoda amb un candidat a primer ministre que parla de multar indústries per contaminació o d'obligar les empreses a flexibilitzar la jornada perquè els treballadors puguin "gadir més temps amb les seues famílies." Per no fer referència a la web Webcameron.org, la

seua pàgina personal d'Internet –inconcebible per cap altre líder conservador– amb vídeos on surt replegant els plats, preparant el rentavaixelles, en mànegues de camisa... David Cameron, cal recordar, va treballar durant set anys a Carlton Communications, fusionala el 2002 amb Granada TV.

Richard Allan, exdiputat liberal, comparteix pessimisme amb EL TEMPS: "El segle XX s'ha acabat. La gent ja no vota per l'economia nacional, l'escola o els hospitals. Ho fan per la celebritat, la comoditat, potser la confiança." Si és d'això del que es tracta, de moment tant David Cameron com Tony Blair han comès el mateix error: menystenir la comoditat, la popularitat i l'estima dels votants més pròxims, els membres de les seues pròpies organitzacions.

De moment tant David Cameron com Tony Blair han comès el mateix error: menystenir la comoditat, la popularitat i l'estima dels votants més pròxims

Victorià Jiménez
Londres